

ROUZVUDO
ISTORIJS

APSIMESTI
princese

CONNIE GLYNN

Alma littera

1

Pajutusi po kojomis virpant rūmų grindų lentas, Lotė krūptelėjo. Žinant, kad kažkur apačioje yra Saskija, sulig kiekvienu žingsniu nugara pereidavo šiurpas. Bet dabar Lotė negalėjo per daug apie tai galvoti. Reikėjo susikaupti; reikėjo tvardytis. Kol vakarėlis nesibaigė, reikėjo elgtis kaip tikrai princesei. Tada galės grįžti pas Elę ir susikrauti daiktus kelionei į Rouzvudą.

Lotę pagerbė didžiausia gimtadienio švente, į kurią susirinko galingiausios pasaulio spaudos atstovai. Ji beveik dvi valandas buvo ant kojų, šypsojosi ir spaudė rankas įtakingiems žmonėms, manantiems, kad ji yra Maradovos princesė. Laimei, saugodami jos tapatybę, karalius su karaliene nustatė griežtą taisyklę nefotografuoti, kad žmonės neatpažintų jos viešumoje. Rūmų galerija buvo papuošta brangakmeniais nusagstytomis vėliavėlėmis, marmuro kolonos apvyniotos vaivorykštiniais kaspinais. Stalai, nukrauti viena už kitą puikesnėmis dovandomis princesei, uždengti nériniuotomis staltiesėmis.

Lotė buvo apsirengusi tradiciniais Maradovos drabužiais – žalia ilgarankove suknele ir auksu siuvinėta juoda juosta. Garbanose – sidabrinė tiara, mamos padovanota per gimtadienį prieš vos daugiau nei devynerius metus. *Vos daugiau* nei devynerius metus. Šis vakarėlis – tikras vaidinimas. Tai ne Lotės gimtadienis; jos buvo prieš penkias dienas. Šiandien, rugsėjo pirmąją, Elės gimtadienis. Lotė netgi ne princesė – ji tik pavaduoja draugę. Bet šita paslaptis svečiams turėjo likti nežinoma.

– Viskas gerai? – tyliai, kad girdėtų tik ji, paklausė šalia išdygęs Džeimis. Per pastarąsias kelias savaites Lotė šito buvo klausinėjama nuolat ir kiekvieną kartą pilve atsiverdavo tuštuma.

– Taip, žinoma, – atsakė automatiškai, žvilgsnį patraukė besiartinanti figūra. – Aukšta moteris man iš kairės.

Džeimis dirstelėjo ton pusėn.

– Olga Ulov, „Auksinės karūnos“ redaktorė, – per spalvingą minią žengė vyresnio amžiaus moteris juodais plaukais ir tobulu šilkinio kostiumėliu. Išsiskirdamas iš visų svečių, Džeimis dėvėjo paprastus juodus marškinius ir kelnės, tamsūs plaukai sušukuoti atgal nuo veido. Lotė stengėsi, kad jis atsipalaiduotų, bet per visą vakarėlį buvo budrus ir įsitempęs, žvalgėsi po kambarį, laukdamas, kada vėl nutiks kas nors baisaus.

Olga sustojo priešais juos ir pasisveikindama nulenkė galvą.

– Princese Eleonora Vulfson, – nutęsė vardą ir prisimerkusi nužvelgė Lotę. – Man didžiausias malonumas pagaliau su jumis susipažinti, kai tiek metų slėpėtės.

Lotė manė, kad niekada nepripras būti vadinama kitu vardu, bet dabar nusišypsojo lyg niekur nieko. Įdomu, kaip šioje situacijoje jaustųsi Elė.

– Ačiū, Olga, man belieka viltis, kad laukti buvo verta, – meiliai atsakė Lotė, apsimesdama esanti kukli. Džeimis pritariamai linktelėjo. Nors „princesės pamokos“ baigėsi, jis vis dar stengėsi pernelyg nenutolti, baimindamasis, kad ji paslys.

Olgos lūpos išsilenkė ir sudarė kažką panašaus į šypsena, bet akys vėrė Lotę, tarsi mėgindamos perskaityti mintis. Elės santykiai su spauda niekada nebuvo geri. Apie tai, kodėl ji slepiama, sklido įvairūs gandai. Visi jie buvo melagingi, bet vis tiek žalingi. Lotės, kaip antrininkės, darbas buvo viešumoje vaidinti kukliausią ir maloniausią princesę, kokia tik gali būti, ir pasirūpinti, kad pikti liežuviai nurimtų. Karalienė nusprendė, kad gimtadienio vakarėlis būtų puiki proga pagerinti Elės santykius

su žiniasklaida. „Šypsotis ir spausti rankas, – sakė sau Lotė. – Argi sunku?“

Ji labai tikėjosi, kad savo vaidmenį atliks tinkamai.

– Jūsų Didenybė... – už nugaros ištarti žodžiai perėjo į šnypštimą. Atsisukusi Lotė pamatė karaliaus patarėją Simjeną Smirnovą. Šis stovėjo pasitempęs kaip kareivis, rankas susidėjęs už nugaros. Jis vos pastebimai nusilenkė Lotei.

– Dailininkas seras Janovskis norėtų įteikti jums dovaną. Prašau sekti paskui mane pas karalių ir karalienę, – šyptelėjo rodydamas eiti kartu.

– Skamba nuostabiai, – atsakė Lotė ir plačiai jam nusišypsavo, džiaugdamasi proga pasprukti nuo smalsių vakarėlių dalyvių. Simjeno ir jo minčių apie jos, kaip Elės antrininkės, vaidmenį ji dar neperprato, bet jis rodė geriausią išsiauklėjimo pavyzdį.

Ji, tikėjosi, elegantiškai žingsniavo jam iš paskos tarp vakarėlio svečių. Praėjo pro būrelį tarnų, nešinių sidabriniais padėklais su ikrais ir trumais. „Įdomu, ką dabar valgo Saskija“, – šmestelėjo jai galvoje, bet greitai išmetė tą mintį iš galvos. Vasarą Maradovos rūmuose atsipalaiduoti buvo sunku. Kuo labiau įsijautė į antrininkės vaidmenį, tuo blogiau jautėsi. Dabar labiau už viską norėjo grįžti į Rouzvudholą, į mokyklą, kurioje jautėsi savi mi. Tačiau pirma turėjo išgyventi šį vakarėlį. Mintyse pakartojo mamos prieš mirtį išmokytą mantrą: „Būsiu gera, būsiu drąsi, būsiu nesustabdoma.“

Jiems išnirus iš minios, Džeimis tyliai kostelėjo, pažadindamas iš minčių. Pakėlusį akis, Lotė pamatė, kad jie jau kitame galerijos gale, stovi priešais Elės tėvus, karalių ir karalienę.

Karalius Aleksandras su žmona, karaliene Matilda, buvo labai skirtingi, bet puikiai vienas prie kito tiko. Karalius stovėjo sustingęs, tamsios akys gilios, stiprios ir neperprantamos. Šalia karalienė Matilda atrodė liekna ir trapi kaip voratinklis, tarsi

bet kurią akimirką galėtų nusklęsti oru. Lotę vis dar stebino, kokia ji pati panaši į karalienę. Kartais atrodydavo, kad žiūri į veidrodį – nieko keista, kad jai buvo suteikta garbė tapti Elės antrininke.

– Vakarėlis tau puikiai tinka, – išmintingai šyptelėjo karalienė, švelniai prisitraukdama Lotę tarp savęs ir karaliaus Aleksandro. Visi, nežinantys tiesos, galvos, kad Lotė užima savo vietą tarp tėvų. Karalius pirma nebyliai linktelėjo Lotei, paskui Džeimiui.

Jiems iš vienos pusės blizgėjo kažką dengianti purpurinio aksomo užuolaida. Kad ir kas slėpėsi po ja, tai turėjo būti kažkas didelio, nes staigmena beveik siekė pokylių salės lubas. Lotė truputį nervinosi. Kažkam šakute dzingtelėjus į šampano taurę, minia salėje nuščiuvo, visi pagarbiai atsisuko. Į priekį žengė apvalaus veido vyras spalvingais plaukais ir keistais akiniais. Lotė buvo įsitikinusi, kad jis jai matytas. „Iš kur aš jį pažįstu?“

– Tai Janovskis, karališkasis dailininkas, – sušnabždėjo karalienė, atsisukusi į paslaptinę dovaną.

Lotė buvo įspėta, kad princesė gaus svarbią dovaną, kuri ne tik nudžiugins gimtadienio progą, bet ir įamžins jos pasirodymą visuomenėje. Tokiomis akimirkomis Lotė, kaip antrininkė, jausdavosi labai keistai. Dovanos skirtos Elei, *tikrajai princesei*. Nors, kiek pažinojo Elę, Lotė nemanė, kad ši džiaugtųsi šituo spektakliu.

Janovskis priėjo, švelniai paėmė Lotę už riešo ir žemai nusielenkęs pabučiavo ranką.

– Argi princesė ne nuostabi? – atsitiesė iškilmingai rodydamas į Lotę kaip į kilmingą žirgą. Visi susirinkusieji paplojo, kilo pritarimo murmesys. *Tiesiog nuostabu! Tobula princesė!* Lotė iškart nuraudo, pajutusi malonų jaudulį. Kad ir kokia netikra jautėsi, negalėjo nesidžiaugti, kad su ja elgiamasi kaip su princese.

Karaliui kilstelėjus ranką, svečiai vėl nutilo.

Janovskis krenkštelėjo.

– Jūsų Didenybės, esu tikras, galiu visų čia esančių vardu pasakyti, kad man be galo malonu pagaliau susipažinti su jūsų gražiąja dukterimi. – Lotės širdis nusmuko į kulnus. Įdomu, ką apie šį spektaklį galvoja karalius? – Ji yra nuostabi Maradovos šeimos atstovė ir geriausias princesės pavyzdys. – Stabtelėjo palikdamas pauzę aplodismentams ir, visiems paplojus, patenkin-tas nusišypsojo. Karalienės šypsena nedingo nė akimirkai, bet Lotė pastebėjo, kaip trūktelėjo karaliaus lūpos. – Jūs tikriausiai labai didžiuojatės, – toliau dėstė Janovskis. – O man garbė įteik-ti šią dovaną princesei jos penkioliktojo gimtadienio proga, kuri įamžins jos debiutą visuomenėje.

Prie dovanos priėjo du uniformuoti vyrai, ir visi sulaukė kva-pą. Lotė apėmė keistas jausmas, kad tiara jai ant galvos pasun-kėjo ir ėmė slėgti. Tada tarnai nutraukė aksomą ir mirguliuo-janti purpuro upė nuvilnijo ant blizgančių grindų. Lotė atlošė galvą ir pamatė... save!

Salėje stovėjo aukšta statula. Tikslus Lotės atvaizdas, išlietas bronzoje. Kol kas tai buvo pompastiškiausia dovana jos gyve-nime. Janovskis tobulai atkūrė suknelę, kurią Lotė dėvėjo Ma-radovos vasaros puotoje. Atrodė kaip tikra princesė. Skulptūra buvo nuostabi. Tokia nuostabi, kad Lotė ne iš karto suprato, ko-kia ji juokinga.

– Jergutėliau, – atsidūsėjo išspausdama šypseną.

Karalienė Matilda niauriai šypsojosi; karalius stovėjo tylus, neperprantama veido išraiška.

– Neįtikėtinas panašumas! – suplojo Simjenas kiek per garsiai juokdamasis. – Pažiūrėkite! Karališkoji šeima iš nuostabos nete-ko žado. – Kai karalius metė į jį žvilgsnį, juokas greitai nutilo.

– Išties įspūdinga. Tai tikriausiai buvo... labai sudėtinga? – atgavusi balsą, paklausė karalienė. Jiems turėjo būti labai keista matyti svetimą mergaitę, amžiams išlietą bronzoje.

– Na, tiesą sakant, taip! Tai iš tiesų vienas sudėtingiausių kūrinų, kokių man teko imtis, bet dėl mūsų princesės negaila nė vienos sekundės. – Janovskis meiliai pažvelgė į Lotę ir, mostelėjęs ranka, žemai nusilenkė.

Lotei rodėsi, kad girdi Elę kažkur rūmų gilumoje kvatojantis visu balsu. Na ir pokštas! Ji atsargiai dirstelėjo į Džeimį. Šis kandžiojo lūpą, pečiai krūpčiojo. Tvardėsi, kad nesusijuoktų.

Ji pažvelgė į savo bronzinį atvaizdą ir dirstelėjo statulai į akis. Ėmė svaigti galva. Ji greitai sumirkčiojo ir mintyse save papurtė: „Nagi, sakyk ką nors!“

– Ačiū, – išsižiojo ir užsičiaupė, ieškodama tinkamų žodžių. Ką atsakytų princesė? Galiausiai ji nusišypsojo ir nužvelgė sužavėtus svečius, žmones, kurie ją laikė karaliaus ir karalienės dukterimi. – Atrodo visai kaip... aš!